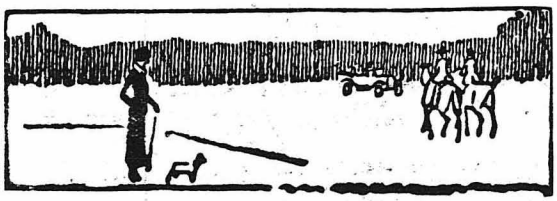

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ... ΚΑΚΟΥΡΓΟΙ

Οἱ Γαλλικὲς ἐφημερίδες ἀναφέρουν τό ἑξῆς χαριτωμένο ἀνέκδοτο:

Μιὰ νύχτα σ' ἕνα βαγόνι πρώτης θέσεως τοῦ σιδηροδρόμου Νικαίας, τρεῖς ἐπιβάτες ἑτοιμάζονταν νὰ κοιμηθοῦν ὅσο πιὸ ἀναπαυτικὰ μπορούσανε.

Ἀφοῦ ὁ ἕνας κοίταξε τὸν ἄλλον μὲ δυσπιστία καὶ φόβο, ἔσβυσαν τὸ ἠλεκτρικό. Ὕστερα ὅμως ἀπὸ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας, ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτες, νομίζοντας πώς οἱ συνταξειδιῶτες του εἶχαν ἀποκοιμηθεῖ, ἄναψε τὸ ἠλεκτρικὸ κι' ἄρχιζε νὰ σκαλίζῃ τὴ βαλίτσα του. Ἔβγαλε ἀπὸ μέσα ἕνα τεράστιο περίστροφο, τὸ ἄφησε δίπλα του, ἔσβυσε τὸ ἠλεκτρικὸ καὶ— προσεποιήθη τὸν κοιμισμένο.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγο, ὁ δεύτερος ἐπιβάτης σηκώνεται καὶ κεῖνος, ἀνάβει τὸ ἠλεκτρικό, ἀνοίγει τὴ βαλίτσα του, πέρνει ἕνα περίστροφο, τὸ κρύβει κάτω ἀπ' τὸ σακκάκι του καὶ ξανακάθεται στὴ θέση του.

Τότε ὅμως, ὁ τρίτος ἐπιβάτης σηκώθηκε, ἔβγαλε ἕνα περίστροφο ἀπ' τὴ τσέπη του καὶ σημαδεύοντας τοὺς δύο συνταξειδιώτας του, ποὺ εἶχαν μείνει μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα ἀπ' τὴν κατάπληξη, βροντοφώνησε :

— Πάνω τὰ χέρια, εἰδεμὴ πυροβολῶ !

Καί, συγχρόνως, μὲ τ' ἄλλο χέρι τραβοῦσε τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου.

Ἡ ἀναξοστοιχία σταμάτησε, ὅπως συμβαίνει πάντα σὲ τέτοιες περιστάσεις, καὶ τρεῖς εἰδικοὶ ἀστυνομικοὶ ὥρμησαν στὸ βαγόνι.

— Τί συμβαίνει ; τὶ συμβαίνει ; ρώτησαν.

Τότε, ὁ ὡπλισμένος ἐπιβάτης ἔδειξε τοὺς δυὸ ἄλλους καὶ εἶπε στὸν ἀστυνομικό :

— Εἶδα τοὺς δυὸ αὐτοὺς ὑπόπτους νὰ πέρνουν ἀπὸ τὴ βαλίτσα τους περίστροφα. Μοῦ φαίνεται πὼς εἶνε κακοῦργοι καὶ θέλουν νὰ μὲ σκοτώσουν.

Παραδόξως ὅμως, οἱ δυὸ «κακοῦργοι» μόλις ἄκουσαν αὐτὰ τὰ λόγια ἔμπηξαν τὰ γέλοια.

— Μά, ἀγαπητέ μου κύριε, εἶπε τότε ὁ ἕνας, παρουσιάζοντας στὸν ἀστυνομικὸ τὰ χαρτιά του, ἐγὼ εἶμαι βούλγαρος μυστικὸς ἀστυνόμος. Πῆρα μάλιστα τὸ περίστροφό μου, ἐπειδὴ ἀκριβῶς οἱ δυὸ αὐτοὶ κύριοι μοῦ φάνηκαν... λιγάκι ὕποπτοι !..

— Καὶ ἐγώ, εἶπε ὁ ἄλλος «κακοῦργος»—δείχνοντας ἕνα βιβλιάριο—εἶμαι ὁ Ξ... τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας Ἀθηνῶν καὶ βρίσκομαι στὴ Γαλλία ὅπου κυνηγῶ κάποιο καταχραστή !

Οἱ τρεῖς συνταξειδιῶτες ἔδωσαν τότε τὰ χέρια καί...ἀπεκοιμήθησαν μὲ τὴν ἡσυχία τους !..

παίξῃ καὶ μάλιστα τὴν ἐπῆρε ἀμέσως γιὰ νὰ τὴν δώσῃ ν' ἀντιγραφῇ καὶ ν' ἀρχίσουνε τὸ γρηγορώτερο ἡ δοκιμές. Εἶνε τόσο σπάνιες ἡ κωμωδίες σήμερα καὶ μάλιστα ἡ πνευματώδεις κωμωδίες ποὺ ἔχουν τύπους παρμένους ἀπὸ τὴν πραγματικότητα καὶ στὶς ὁποῖες τὸ πνεῦμα καὶ ἡ κωμικότης ἐξελίσσονται μονάχα τους.

Ἡ Τερέζα γέλαγε σὰν τρελλὴ στὶς δοκιμὲς τοῦ ἔργου καὶ χόρευε ἀπ' τὴν χαρά της γιὰ τὸν θρίαμβο ποὺ ἐπρομηνυόταν ἀσφαλής.

Ἀλλὰ στὴν χαρά της, στὴ μεγάλη της χαρὰ ἦταν δυνατὴ ψυχρολουσία τὸ γράμμα τοῦ θείου Εὐγενίου ποὺ τῆς ἀνήγγελε ὅτι θἀρχόταν μὲ τὴν θεία στὸ Παρίσι γιὰ νὰ παρευρεθῇ στὴν *πρώτη* τοῦ ἔργου τοῦ Μωρίς.

Ἡ καϋμένη ἡ Τερέζα πῆγε νὰ σκάσῃ ἀπὸ τὴν στενοχώρια της. Ἔβλεπε τὴν κληρονομία τῆς θείας Ἑρμάνδης νὰ τῆς φεύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια. Αὐτὸ ἔλειπε δὰ νὰ μὴν τὴν ἀποκληρώσῃ ἡ θεία της ἔπειτα ἀπὸ τὴν σάτυρα καὶ τὸ ρεζιλῆκι ποὺ τοὺς ἔκανε σ' ἐκείνην καὶ στὸ θεῖο ὁ Μωρὶς στὴν κωμωδία του.

Ἐπὶ τέλους τὸ μεγάλο βράδυ ἔφθασε.

Τὰ δυὸ μοντέλα τοῦ ἔργου—ὁ θεῖος κι' ἡ θεία—εἶχαν θρονιασθῇ στὸ θεωρεῖο τοῦ συγγραφέως μαζὶ μὲ τὴν Τερέζα, ποὺ δὲν τολμοῦσε ν' ἀναπνεύσῃ καὶ ποὺ περίμενε ν' ἀκούσῃ μὲ ἀγωνία τί θὰ τῆς ἔλεγαν οἱ θεῖοι της, ὅταν θἄβλεπαν πόσο ἀμείλικτα τοὺς ἐσατύριζε ὁ συγγραφεύς.

Ἐν τούτοις μὲ ἔκπληξί της εἶδε καὶ τοὺς δυὸ νὰ γελοῦν περισσότερο ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους θεατάς.

Καὶ ὅταν, μετὰ τὴν τρίτη πράξι, ἔπεσε ἡ αὐλαία, ὁ θεῖος τῆς ἐφώναξε καταγοητευμένος :

— Εἶνε ὡραῖο ! Θαυμάσιο ! Ἀριστούργημα ! Μά, ποῦ διάβολο τοὺς βρῆκε ὁ Μωρὶς αὐτοὺς τοὺς τύπους, τὸ θεῖο καὶ τὴν θεία ἀπὸ τὴν ἐπαρχία ;

Πρωτότυπα φιλοδωρήματα

Ὁ περίφημος Ἰταλὸς τενόρος Ταμάνιο, ἦταν ἐξαιρετικὰ οἰκονόμος ἄνθρωπος καὶ πολὺ δύσκολα ἔδινε φιλοδωρήματα. Ὅταν εἶχε πάει μιὰ φορὰ περιοδεία στὴν Μόσχα ἐγκατεστάθη σ' ἕνα ξενοδοχεῖο πρώτης τάξεως. Ἐκεῖ λοιπὸν ἐμάζευε, μὲ μεγάλη ἐπιμέλεια, τὰ κερὰ ποὺ ἔβαζαν καθημερινῶς στὴν κάμαρά του καὶ ὅταν ἔφυγε τὰ ἔδωσε γιά... πουρμπουὰρ στὸν καμαριέρη τοῦ ξενοδοχείου !

Ἐπίσης καὶ ὁ διάσημος βιολιστὴς Παγανίνι, ἦταν ἐξ ἴσου διάσημος γιὰ τὸ βιολὶ του ὅσο καὶ γιὰ τὴν ἐξαιρετικὴ του οἰκονομία ποὺ ἔφθανε μέχρι τσιγκουνιᾶς. Μιὰ φορὰ ποὺ βρισκόταν στὸ Λονδῖνον ἀγόρασε ἀπὸ ἕναν σιγαροπώλη κάμποσα ἄδεια κουτιὰ ἀπὸ ποῦρα, τὰ γέμισε μὲ ἀποκόμματα ἐφημερίδων ποὺ εἶχαν κριτικὲς γιὰ τὸ παίξιμό του καὶ ὕστερα τὰ ἔκλεισε πάλι προσεκτικά. Ὅταν δὲ ἐπρόκειτο νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο ποὺ κατοικοῦσε, εὐχαρίστησε τὰ γκαρσόνια γιὰ τὴν ἐξαιρετικὴ περιποίησι ποὺ τοῦ ἔκαναν κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐκεῖ διαμονῆς του, καὶ προσέφερε στὸν καθένα ἀπὸ ἕνα κουτί... πούρων. Φαντασθῆτε τώρα τὴν ἀπογοήτευση καὶ τὴν ἀγανάκτηση τῶν ὑπηρετῶν, ὅταν ἀνοίγοντας τὰ κουτιὰ ποὺ νόμιζαν γεμᾶτα μὲ ποῦρα δὲν βρῆκαν μέσα παρὰ παλὴες ἐφημερίδες !...

Ὁ Ἄγγλος ζωγράφος Γουΐστλερ ἦταν σ' ὅλα ἐκκεντρικός. Φυσικὰ δὲ καὶ στὰ φιλοδωρήματα. Μιὰ φορὰ ποὺ ἐγευμάτιζε μὲ φίλους του σ' ἕνα ἑστιατόριο ὑπηρετεῖτο ἀπὸ ἕνα γκαρσόνι ποὺ καθ' ὅλο τὸ διάστημα τοῦ γεύματος δὲν ἔκανε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ τριγυρίζῃ γύρω ἀπ' τὸ τραπεζι τους, θέλοντας βέβαια ν' ἀκούσῃ ἐκεῖνα ποὺ ἔλεγαν. Ὁ Γουΐστλερ παρετήρησε τὴν διαγωγὴ τοῦ γκαρσονιοῦ καὶ μὲ πολὺ εὐγενικὸ τρόπο τοῦ εἶπε... νὰ πλησιάσῃ περισσότερο ὥστε νὰ μὴν χάσῃ οὔτε μιὰ λέξι !

Ὅταν δὲ τὸ γεῦμα ἐτελείωσε καὶ ἦρθε ὁ λογαριασμός, ὁ Γουΐστλερ, πλήρωσε καὶ κατόπιν ἔβαλε τὰ ρέστα στὴν τσέπη του, λέγοντας στὸ γκαρσόνι... ὅτι μποροῦσε νὰ κρατήσῃ ὡς «πουρμπουὰρ» ὅλα ὅσα εἶχε ἀκούσει κατὰ τὸ διάστημα τοῦ γεύματος ἐφ' ὅσον τὰ εὕρισκε τόσο ἐνδιαφέροντα !

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ καλλιτέχνης ἐγευμάτισε στὸ ἴδιο ξενοδοχεῖο. Τὴ φορὰ αὐτὴ ὅμως τὸ γκαρσόνι στεκόταν εἰς σεβαστὴν ἀπόστασιν. Ὁ Γουΐστλερ βλέποντας ὅτι τὸ πάθημα τοῦ εἶχε γίνει μάθημα τοῦ προσέφερε ἕνα γενναῖο φιλοδώρημα μετὰ τὸ γεῦμα !

Ὁ περίφημος Γάλλος σχεδιαστὴς Ντορὲ ἐγλύτωνε τὰ φιλοδωρήματα χαρίζοντας στὰ γκαρσόνια διάφορα σκίτσα ποὺ ζωγράφιζε γιὰ λίγα λεπτὰ μὲς στὸ ἑστιατόριο καὶ τὰ ὁποῖα ἐπωλοῦντο πανάκριβα !...

Ὁ Τζώρτζ Κρουϊκολάνκ, ὁ Ἄγγλος ἀπόστολος ἐναντίον τοῦ ἀλκοολισμοῦ, προσέφερε κάποτε σ' ἕνα γκαρσόνι, ποὺ τὸ εἶχε λιγάκι «τσούξει», μιὰ εἰκόνα ποὺ παρίστανε τὸν θάνατο ἑνὸς μεθύσου. Τὸ δῶρο ὅμως δὲν ἔφερε τὸ ἐπιδιωκόμενο ὁποτέλεσμα, γιατὶ τὸ γκαρσόνι πούλησε τὴν εἰκόνα καὶ τὰ λεπτὰ ποὺ πῆρε τὰ ξόδεψε στὸ κρασί !...

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΟΥ ΒΕΡΛΑΙΝ

Ὅταν ὁ Παῦλος Βερλαίν, ὁ διάσημος Γάλλος ποιητής, ἄρχισε νὰ γίνεται γνωστὸς μὲ τοὺς στίχους του, ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ τὸν εἶχανε γνωρίσει λιγάκι ρέμπελο, δὲν μποροῦσανε νὰ πιστέψουν πῶς ὁ πιθηκάνθρωπος αὐτὸς εἶχε γράψει τέτοια θαυμάσια τραγούδια.

Ἀπ' ὅλους ὅμως πιὸ πολὺ εἶχε ἀπορρήσει κάποιος Περάνς, καθηγητὴς στὸ Γαλλικὸ Κολλέγιο καὶ μέλος τοῦ Ἰνστιτούτου, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε ἄλλοτε διδάσκαλος τοῦ Βερλαίν.

Σὲ μιὰ συνέντευξη ποὺ ἔδωσε σ' ἕνα δημοσιογράφο, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐκδόσεως τῆς *Σοφίας*—ὅπως ἐτιτλοφόρησε ὁ Βερλαὶν μιὰ ποιητικὴ συλλογή του, ἐννοῶντας βέβαια ψυχικὴ καὶ πνευματικὴ σοφία— ὁ ἀγαθὸς καθηγητὴς ἐδήλωσε τ' ἀκόλουθα :

— Εἶχα τὸν Παῦλο Βερλαὶν μαθητὴ στὴ ρητορική, στὸ λύκειο Βοναπάρτου. Καθότανε στὸ τελευταῖο θρανίο μιᾶς αἴθουσας ποὺ περιελάμβανε ἑβδομῆντα πάγκους καὶ ἔβγαινε στὸ μάθημα μονάχα ὅταν ἤθελε ἐκεῖνος !... Ποτὲ δὲ θὰ μποροῦσα νὰ φανταστῶ πῶς ὑπῆρχε ἔστω καὶ ἡ παραμικρὴ σπίθα ποιητικῆς ἰδιοφυΐας μέσα στὸ δύσμορφο καὶ ἀποκρουστικὸ κεφάλι του. Ὁ Βερλαὶν ἀπὸ μικρὸς ἔμοιαζε πὼς θὰ γίνῃ ἐγκληματίας καὶ ὄχι ποιητής. Μὲ τὸν καιρὸ ὅμως ἔγινε, ἁπλούστατα, ἀλήτης καὶ μεγαλοφυὴς ποιητής !..

Ὕστερ' ἀπὸ λίγον καιρὸ ὁ Βερλαίν, δικαιολογῶντας χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ τὴν προφητεία τοῦ διδασκάλου του, ἀπεπειράθη νὰ σκοτώσῃ τὸ φίλο του καὶ ποιητὴ Ἀρθοῦρο Ριμπώ...

ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΟ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ,,

Τὰ περιπαθέστερα ἐρωτικὰ δράματα

Α' "Ο ΜΙΜΙΚΟΣ ΚΑΙ Η ΜΑΙΡΗ,,

Ἱστορικὴ σελίς, σὲ τρεῖς συνέχειες, μὲ τὰ παρασκήνια τοῦ δράματος αὐτοῦ, μὲ ἀγνώστους λεπτομερείας,

κ.τ.λ. κ.τ.λ.